

„Szövetkezés”

rendkívüli kiadása.

A nagy várakozás.

Irta: Dr. Garda Kálmán.

Ez előtt 1932 évvel a zsidó nép nagy várakozással volt elhelve. A lelket és a gondolkodást letoglalta az elégedetlenség, a nyomor; és a vallásos hit csodát várt az Istentől a földre küldött megváltó-, megszabadító ember szívében.

A Megváltó megis jelent, kinek születését azóta az egész keresztényvilág ünnepli és felhasználja ez ünnepet arra, hogy a szegényeknek, szűkölködőknek, betegeknek és elsősorban a gyermekeknek lelkében, — ha csak rövid időre is felébressze az emberszeretetbe vetett hitet, teljesítse ezáltal a Megváltó tanításainak egy részét, mely századok folyamán folyton növekedik, de még ezredévek után sem az egész tanítás, az egész evangelium megvalósulása.

Az egész világot évek óta gyötrő gazdasági és pénzügyválság valami hasonló nagy várakozással töltötte el a most élő nemzedékeknek gondolkozását is.

Hogyan jutottunk ide — emlékezünk élénken még a lefelé vezető lépcsőfokokra. A világháború volt az első állomás, melynek folyamán emberek milliói és értékek milliárdjai pusztultak el. A világháború után új közjogi berendezések következtek, melyekben több éven át a gazdasági fellendülés, a boldogulás lehetőségével bíztattott. Magas termény- és állatárak, nagy befektetések, nagy vállalkozások, de az igények emelkedésével a földbirtokos és földművesosztály nagy eladósodása. A bőséges évek után azonban beállott a válság, — a föld termékeinek leesett az ára és pedig addig a határig, amelyen már nem képesíti a földbirtokost és földművest terhei bírására, sem a fokozott igények kielégítésére.

Jöttek törvények, melyek haladékat adnak az adósnak, közülük a gyengébbeknek elengedést is, de lehetetlenné tették a hitelezést és megrendítették a hitelnyújtó-intézmények egész sorát. Nincs élő ember, ki ehhez hasonló válságot megért, mivel a mult század hetvenes éveiben a válság nem volt általános, hanem csak itt-ott éreztette hatását és nem volt megközelítőleg sem ilyen tartós, mint a mostani.

A nagy várakozás tehát minitenképpen és min-

denűt indokolt. Csodát azonban nem várhatunk, sem egy második Megváltót. Az 1932-ik évben élő embernek van vallásoshite, de az más az első év karácsonyi-emberének hitétől.

A mi hitünk talpköve és fundamentuma: segíts magadon és az Isten is megsegít.

A nagy válság nagyon érdekelte és érintette fogyasztási szövetkezeteinket is. Érintette a vezetőket és a tagokat egyaránt. A jövedelmek csökkenése, sok vezetőt elvont a jó ügytől. Az önzetlen, másokért tördő munka csaknak lehetetlenné vált.

Több szövetkezet, amit a jó években gyűjtött, félretett, elveszítette.

Látjuk sokhelyt a ragaszkodást a fogyasztási szövetkezetekhez és ahol ez megvan a Központ segítségével, a »Hargya« fenn is marad. — Nem egy szövetkezet van azonban, mely a vizen magára hagyott csónak képét juttatja eszünkbe, melyet mindenki ott hagyott. A vezetőség minden terv és megfontolás nélkül felhagy a munkával a legkisebb fáradság magaravállalása nélkül, holott a legtöbb esetben a segítség éppen nem lehetetlen.

A fogyasztási szövetkezetek a legtöbb helyen annyi tagot számitanak, akik mind érdekelve vannak a bolt sorsa

által, amennyi még a mostani válságos időkben is össze tud adni annyi pénzt, amennyi az üzlet fenntartásához kell.

Olyan világos és olyan egyszerű a számitás! Ha önként összeadnak a tagok egy kisebb összeget az üzletrészek kiegészítése címén, fenntartják a szövetkezetet, — ami a saját vagyoruk, — míg ha nem teszik meg ezt, és a szövetkezet a tagok és a vezetőség közönye miatt kénytelen lesz felszámolni, nem lehetler, hogy azt az összeget, — amivel ma segíteni tudnának saját intézményükön — esetleg szükségyszerűen rá kell fizessék üzletrészükre s e nek dacára szövetkezet, armé séklő bolt a faluban nem lesz.

Bár a Megváltó születésének ez évi ünnepe hozná magával sok szövetkezeteink vezetőiben és tagjaiban az »önmagukon való segítség« lehetőségének megváltó hitét.

Lapunk olvasóinak és szövetkezeti testvéreinknek kellemes karácsonyi ünnepeket kívánunk!

Minden öntudatos szövetkezeti tag, csak a „Hangya“ szövetkezetben szerzi be karácsonyi és ujévi háztartási szükségletét.

Ünnepi hangulat Siklódon.

Képünk az udvarhelymegyei Siklód község ősi szokásaihoz és egyszerűségéhez ragaszkodó népének vasárnap-délutánját mutatja be, a mint a »Hangya« szövetkezet saját háza előtt beszélgetnek a tavaszi napfényben. Előtérben látható Tóth István tanító, ügyvezető igazgató, a leányával. A szövetkezet 1907-ben alakult, 135 ezer lejt meghaladó forgótőkéje van, míg a múlt évi forgalma elérte a 800 ezer lejt. A tagok öntudatos szövetkezeti hűsége és a vezetőség kitartó munkája, — a mint Siklód példája is mutatja — bárhol virágzó szövetkezeti életet teremthet.

Gazdasági tanfolyamok Udvarhelymegyében.

Udvarhelymegye gazdaközönsége megértette és felismerte a gyümölcsstermelés, méhészkedés és baromfityénység fontosságát és jövedelmezőségét. S belátták azt, hogy ha haladni akarnak, tanulniuk kell és új ismereteket kell szerezzenek.

Dicséretre méltó dolog, hogy a falu vezetői és a gazdák maguk között szervezik meg ezeket a tanfolyamokat, a mezőgazdasági kamara fővédnöksége alatt.

Az első ilyen tanfolyamot a bölgözvidéki községek Bölgözben ren-

dezték meg. 10 napig tartott és azon 30 gazdaifju és középkorú gazda vett részt.

A gyümölcsstermelés, méhészkedés és baromfityénység gyakorlati eljárásait, tudnivalóit Gyerkes Mihály tanfolyamvezető, Nagy Imre, Lakatos Tivadar, Lőrinczy László ismertették. A nappali előadásokon kívül este 7–9 óráig gazdasági propaganda előadásokat tartottak, amelyeken 80–120 hallgató vett részt.

A tanfolyam sikerét legjobban bizonyítja az, hogy a vármegye szé-

kely gazdái több központi fekvésű községben akarnak hasonló tanfolyamot rendezni.

Örömmel üdvözljük ezt az életrevaló megmozdulást, ami éppen a földmivelő nép körében indult meg, hogy végre belátták a gazdasági önképzés szükségességét, aminek a gyakorlati életben is nagy hasznát fogják látni. Bár követnék más vármegyék lakói is az udvarhelyszéki gazdák elismerésre méltó kezdeményező lépését.

Az első pár patkócsizma.

Öt, vagy hatéves koromban történt. A falu tréfáskedvű csizmadiája, Ferenc bácsi, aki harangozói tevékenysége révén szavahihető ember volt, még idejekorán mértéket vett a lábamról, hogy karácsonyra elkészüljön vágyaimnak netovábbja, az első pár patkócsizma.

Édesanyám adta meg hozzá a szükséges utasításokat.

— Vigyázzon a szabásra, mert ennek a gyermeknek olyan ponkos lába van, hogy amíg a multkor a papucsá reperáltatni volt, a bátyja csizmáját semmiletteképpen nem tudtuk feleröltetni a lábára.

— Aztán nehogy valami gyenge kérget tegyen. Nézze meg, ahány lábbelije van, mind elnyomta a sorkát.

— Én nem tudom milyen csöszmöte járása van. Bezzeg Mózi, az

ugy jár, mint egy nagyleány, annak sohasem kell a sorkát reperáltatni.

— A sorkára pedig tegyen jó erős dufla patkót.

— De ugye magyarszáru csizmát csinál Ferenc bácsi, simultam az érdes, szurós harisnyájához.

— Az el is maradhat, — szolt közbe édesanyám, nem egész komolyan — Mózinak is háromszor varrták újból a sinórt, meg a rózsát, örökké öt krajcárba került. Ha még ezt is varratni kell, még a falu kasszája sem győzi meg. (Istesség ne essék, az emberemlékezet óta mindig üres volt.) Csinálja csak kerék szárral, még úgy se jár vele vizltába.

Az alkut s a fogadkozásokat Ferenc bácsi leöblintette egy pohár házi szilvorummal s elnyomtatta egy darabka varju vajjal és kakastéjjel süttött rozskenyérral s ettől a perc-

től úgy éreztem, hogy az ő kezébe van letéve az én karácsonyi boldogságom. — Aztán elstetett, hogy a »félholdban és a felkelő napban« csucsosodó toronyból, a közeledő delet, a sáros jelzőt nem méltatlanul viselő falumnak hírül adja.

Én lopva utána osontam s a kapunál elérzékenyült hangon sugtam oda:

— Ugye Ferenc bácsi a zsinórt s a rózsát nem felejté el...? — Az Öreg hamiskásan hunyorított szemével s szónéikül fordult ki a kapun.

A szenvedélyes vadász nem várja úgy a porka havat, mint én vártam karácsonyt. Ha Ferenc bácsival találkoztam az utcán, a kérdések özönével árasztottam el:

Hozzáfogott é?... Készül-e?... Mikor menjek utána?...

A játszópajtásom Kovács Géza, — aki apja foglalkozása révén jutott a

A nők a szövetkezetek ujjáteremtésénél.

Sokszor és sokat vitatott kérdés, hogy miképpen tehetnők ma elevenebbé a szövetkezeti életet. A leromlott gazdasági viszonyok miatt valami fásultság lesz urrá a lelkeken s kezdünk nem törődni még azokkal a dolgainkkal sem, amelyek pedig ha a viszonyok miatt kisebb mértékben is, de a mi javunkat és boldogulásunkat szolgálják. Ezek közé tartoznak a szövetkezetek is. Valamikor éltetők, szorultságunkban segítőnk, ma a nyomorúságban osztályos társunk, barátunk, aki még elviselhetővé teszi a ma nyomorúságos életét. Mindenét nekünk adja s mi hálátlanok többet kívánunk. Azt szeretnők, hogy olcsón, hitelbe, de még inkább ingyen adjon mindent nekünk s mi pedig az utolsó garast is, amink még megmaradt, elvisszük máshová, idegennek. Magunk vágunk eret önmagunkon s engedjük drága vérünket elfolyni. Oktalanságunkban mi dugjuk el a forrást, mely életető vizével fölfrissítene.

Sokszor és sokat kell még írni a szövetkezeti élet elevenebbé tételéről. Hátha egyszer valóra válik az írás szava: »a vakok látnak, a süketek hallanak«!

Keressük a boldoguláshoz vezető utat, a ma még gyenge szövetkezetek újraéledését. E cél elérésére munkába hívunk minden igaz és jó lelket s hívjuk azokat, kik ma is, mikor már a harcos, küzdő férfi elcsüggedt, tudnak hinni még. Ezek a nők, az asszonyok! Az ők egész életük egy nagy hit és áldozatadás s mire van ma nagyobb szükség

mint éppen hitre és áldozatra. Annyi nyomorúság, kétségbeesés, annyi fájdalom és keserűség van ma a világon, de szerencsére vannak még hívő Máriák, Márták és Magdolnák, kik a gyógyulás olajával kötözik az életokozta sebeket s vannak szegény asszonyok, kik utolsó filléreiket is elviszik a nyomorúság perselyébe. Amit az esztelenség lerombolt, azt a női szív kell ujjáépítse s a világ ujjáteremtéséhez szükséges az asszony munkája is.

A mi szövetkezeti világunk, életünk is egyes helyeken omlik, gyengül. A nemtörődömség, kicsinyesség aláásták a mi világunk alapjait is. Ha élni akarunk, ha diadalra akarjuk vinni az eszmét, akkor szükségünk van a női kezek munkájára, szükségünk van az ők érző szívükre, áldozatos életükre. Be kell kapcsolnunk őket is az ujjáteremtés munkájába. Eddig is ők voltak az alap, a vásárlók, ezután fokozottabb mértékben kell, hogy ők legyenek. Ne csak egy-kettő, hanem mind. Ne csak az egyes, hanem a testület is. És itt van fontos szerepe a Nőegyleteknek. Ma már nemcsak városban, falun is vannak s végzik áldásos munkájukat társadalmi és egyházi téren. Mennyi szépen, csinosan díszített, tisztán tartott templom, gyámolított árva, fölruházott mezitelen, jóllakott éhező hirdeti a női kezek és szívek munkáját, jóságát.

Mi lenne, ha ezek a nők, ezek az egyletek a szövetkezetek segítségére jönnének? Mennyi szövetkezet virulina fel, amelyik ma a nemtörődöm-

ség miatt gyenge. S miért ne lehetne? Eddig is mi voltunk a hibásak, hogy nem adtuk meg azt a teret nekik a szövetkezetek életében, amely őket megillette volna. Ha öntudatos szövetkezeti életet akarunk élni, úgy a jövőben ennek meg kell változni. Legyenek ott az asszonyaink a vezetésben és a munkában. Minden nő tartsa kötelességének a szövetkezet támogatását s minden Nőegylet ezt, mint alapvető követelje meg tagjaitól. A jövő mindig az anyák kezébe van letéve. A család, állam, egyház és társadalom jövőjének ők az Isten akaratából való hordozói. A szövetkezetek jövőjét is vegyék a kezükbe. A szövetkezés ma a boldogulás alapja. Melyik anya ne akarná boldognak látni a gyermekét? Egy kis hit, áldozat, támogatás, lemondás és akarat s a romokon élet fakad s egy jobb jövő boldog ígérete válik valósággá!

Pataki András.

Minden lei, amit a szövetkezetben költünk el, egy tegla boldogulásunk felépítéséhez.

Papirból készült hordók.

Svédországból az elterjedt tejszövetkezetek révén sok vaját szállítanak külföldre. Miután a tölgyfa, amiből a szállító hordók készültek, kifogyóban van és egyre drágább, papírból készült hordókat használnak. Ez könnyebb, tehát a szállítása előnyösebb, olcsóbb és minden tekintetben kifogástalan.

vezeték nevéhez, — sóvárogva gondolt az én eljövendő patkócsizmámra. Andrásbácnak, a falu hagyományos postásának mindennap elmondottam a nagy szenzációt. Ennél fogva érthető, ha karácsony felé már a verebek is az én készülő patkócsizmámról csiripoltak. Ugyszólván patkócsizmával keltem s patkócsizmával feküdtem.

Ezek után ki is gondolna arra, hogy Ferenc bácsi kalácsütő nagyszombat délutánján azzal a lesújtó hírrel fogadott, hogy minden igyekezete és éjjelezése ellenére, nincs kész a csizma. Sőt a nagyobb bizonyosság kedvéért, egy félig kész, csiriztől szagos csizmát tartott az orrom alá.

Míntha a mennykő csapott volna belém. Szédülni kezdtem... forgott körülöttem a világ... torkomon akadt a keserűség. Könnyes szemmel rohantam ki a házból, alaposan

berittyentve a fakilincses ajtót.

Mint egy anyjátvesztett hathetes borju, bűnyögve siettem hazafelé. A kíváncsi kérdezősködőknek heves szeppegéssel feleltem.

Amint otthon a kapun belül értem, olyan leirhatatlan bögésbe fogtam, mint egy vendégszereplő hőstenor. Az öreg, hűséges Bokrász rögvest szimpátia tünetésbe fogott, az al- és felszomszédbelei házórzó kuvaszok részvételével. Ugy, hogy a házi kvartett kezdett türethetően kialakulni s már a távolabbi kutyatársadalom tagjai is jelezték csatlakozási szándékukat azáltal, hogy hangolásba fogtak.

Irtózatossá hangzavar keletkezett. Én vittem a primet, vigyázva arra, hogy a mindinkább erősödő kutyavonítás, nehogy elnyomja a hangomat.

Azonban Édesanyámnak különben finom zenelérzékeny, ebből a rögtönzött hangversenyből holmi

bekövetkezendő tüzesetet és más egyéb szerencsétlenséget sejtett. Hirtelen félbehagyta a hagyományos karácsonyünnepi töltöttkáposzta oda-készítését s szokatlan arckifejezéssel jelent meg a tornác küszöbén.

Nem igen törődve az én mérhetetlen bánatommal, egy sokatsejtető mozdulattal jelezte, a mestergerendáról előkerült csipkevevesszővel, a hangverseny fináléját. De mivel a záróakkordok nem akartak elnémulni nagyszombat fejébe, a karmesteri pálcává előléptetett csipkevevessző, az én hátammal érintkezésbe került, amit még a kapuhasadékán bekukucskáló Kovács Géza sem irigyelt tőlem.

Akkor este korán feküdtem le. Ugy éreztem, oda van az egész karácsonyi reménységem. Nem érdekelt a faluvégi cigányok karácsonyi szerezénádja sem, ami a Paradicsomról és a

A gyapotról.

A gyapot egyik legfontosabb ruházati cikk. Hazája Amerikában, Indiában és Egyiptomban van. Apró cserjés bokrokon terem, amelyeknek a termése diónagyságu, többrekeszes tok. Ez éréskor felpattan és kinyomul belőle a magvakhoz nőtt sok vékony pamutzál. Ezek a pamutzálak mindössze egy fél centiméter hosszúak, melyeket a magvakról olcsó munkaerővel, benszülöttekkel, ujabban gépekkel fejtenek le és átlag 200 kg.-os bálákba (kötésekbe) préselik. A legrövidebb szálu az indiai, közepes az amerikai és legjobb az egyiptomi gyapot, ez utóbbi különleges fényű, sárgás színű.

A nyers pamutot megfelelő gépek segítségével pehelyé szaggatják, hengereken keresztül fátolszerű lepedőkké préselik, majd sodorják, nyújtják és fonják.

A világkereskedelem egyik legfontosabb árucikke a gyapot. Az egész világon évenként több mint 60 millió mázsa gyapotot dolgoznak fel, míg gyapjut 14 millió, kendert 7 millió, lent 6 millió mázsát.

A pamut lényegesen olcsóbb, mint a gyapju és ezért a posztógyárakban vegyítik a gyapju közé, ami által a gyapjuszövet néven forgalomba hozott ilyen készítmény, nem tartós. A vásárló úgy szokott meggyőződni az árú valódiságáról, hogy össze gyüi, összezsavarja a szövetet s ha rugalmas és a gyűrődések kisimulnak vasaló nélkül, akkor az gyapjuból van.

bölcsőben fekvő kis Jézusról szól.

Mielőtt elaludtam volna, mégegyszer számbavettem a nap eseményeit s úgy rémlett, hogy a pokolfenekére kívánt Ferenc bácsi, mintha olyasvalamit említett volna, hogy itt, csak az Angyaljárás segíthet. Azonnal egy pótimádságot rögtönöztem, amelyben mégegyszer és utoljára szerepelt a patkóscsizma.

Aztán elaludtam. . .

* * *

Még reggeli félhomály derengett a szobában, amikor felébredtem. Azt hittem, álmodom. . . Kicsi ökleimmel teljes erőmből dörzsöltem a szememet. . . Megbabonázott a látvány. . .

Ott állt előttem az asztalon egy pár magyarszárú patkóscsizma. A csizmaszárából előkandikáló zöld fenyőág igazolta, hogy a háznál Angyaljárás volt.

Magamról megfeledkezve, kitörő örömmel kaptam a csizmák után. Ujjongva körültáncoltam az asztalt,

C. W. S. szövetkezeti gyümölcskonzervgyár Angliában.

Amíg nálunk a szervezetre káros hatású pálinkát főzik a felesleges gyümölcsből, addig Angolországban a gyümölcsöt szövetkezeti konzervgyár dolgozza fel és mint kiváló élelmicikket hozzák forgalomba.

Az állatok előre megérik a földrengést.

A geologia tanítása szerint a föld belseje még ma is izzó állapotban van és ott a mélységben történő elváltozások okozzák a földrengéseket és a tűzhányók kitörését. Az emberi tudomány a földrengések megállapítására szerkesztett is egy nagyon finom műszert, aminek szeizmográf

a neve. Ez az érzékeny műszer a titkos erők megmozdulását már előre jelzi.

Vannak azonban gyakorlati tapasztalatok, amelyek azt igazolják, hogy az állatok különös ösztönüknél fogva előre megérik a földrengéssel járó veszélyt. 1783-ban a borzalmas szicíliai földrengés előtt figyelték meg először ezt a sajátságos jelenséget. Szicília partjai körül a halak mintha részegek lettek volna, soha olyan könnyű és gazdag halászat nem volt, mint akkor. A kutyák és szamarak vad, merev tekintettel ordítottak, ugattak, elszakították kitélkelket és világgá futottak. A macskák szőre kefeszerűen állt felfelé s földbe akarták ásni magukat. A házak, épületek környékéről eszeveszetten menekültek az állatok. S tényleg néhány óra múlva irtózatos lökés rázkódtatta meg a földet. Az épületek összeomlottak s csak azok menekültek meg, akik szabad ég alatt tartózkodtak. Az állatok ösztöne helyesnek bizonyult. Azóta többször megfigyelték az állatok előérzetét, mellyel csalhatatlanul megéreztek néha fél nappal előbb, a földindulást.

Éppen úgy megérik a patkányok a hajó süllyedését, amikor a fedélzetre igyekeznek, vagy az árvizet, amikor a malmokból menekülnek.

*A hitel a szövetkezetek
megrontója!*

felvertem az egész házat. Édesen szorítottam arcomhoz a cserszagu, hideg csizmaszárakat s csak akkor vettem észre, hogy a csizmák almával, dióval és mákospatkóval voltak bélelve, amikor az ágy és a kanapéalja is angyalhozta ajándékkal telt meg.

Hetedhétországon nem volt nálamnál boldogabb, amikor Ferenc bácsinak első harangozás után a toronyban diadalmasan megmutathattam, hogy mit hozott nekem az angyal s nincs is szükségem arra a csizmára, amit ő csinál.

Ferenc bácsi egy szót sem szólt, csak mosolyogva hunyorgatott. Én pedig határtalanul boldog voltam. . .

Azóta nagyon sok Karácsony eltelt, de még soha olyan közel nem éreztem magam az Istenhez és nem énekeltem olyan szívbillifakadóan, mint akkor:

» Krisztus Urunknak áldott születésén,
Angyali ének zengett szent ünnepén.«

F-6.

Karácsonykor.

Ha soha egyébkor
Eszembe se jutna!
Karácsony estéjén
Hazaszállnék mindig
A mi kis falunkba!

Ha soha egyébkor
Rá sem emlékezném,
Karácsony estéjén
A mi kis házunkat
Mindig felkeresném...

Ha máskor eszembe
Sohsem is jutnának,
Karácsony estéjén
Örökké áldanám:
Az édes apámat,
Az édes anyámat!

Az eszme diadala.

1. Valahol keleten,
valamikor régen...
Csodafényes csillag
gyullt a sötét égen.
2. Angyali karének
zengte szerteszéjjel,
Jézus megszületett
kicsiny Betlehemben.
3. Három keleti Bölcs
hosszu utra indult,
Drága ajándékkal
felkeresni Jézust.
4. Im egyszer a csillag
Betlehemnél megállt,
Hol egy istállóban
feküdt a Messiás.
5. Heródes retteggett
a kőszívű király,
Mert az elnyomott nép
szabadítóra várt.
6. A kincsét féltette,
zsarnoki hatalmát...
Pusztuljon helyette
Inkább a Messiás!
7. Vesszen minden gyermek!
— szólott bösz parancsa —
Kegyelmet nem ismer,
Róma nagy hatalma!
8. Villant száz pribéknek
élesrefent kardja,
Ártatlan gyermekvér
festette pirosra.
9. De im' a Megváltót
az Ur pártfogolta,
József a városból
titokban kihozta.
10. Így indult a gyermek
jászoltól az Utra...
Amelynek a vége
tudjuk a Golgota.
11. Hová lett Heródes?
s pribék katonája?
Hová tünt el Róma,
véres rabigája?
12. Hát Judás mivé lett?
mi volt a jutalma...?
A harminc ezüst pénz...?!
kötélre juttatta!
13. Hová nőtt az Eszme...?
a Jézus hatalma!
A »Szövetkezés«
első apostola.
14. »Egymás terhét hordozd«,
nem Ő tamította?
»Emeld fel a szegényt«,
kinek a parancsa?
15. Ime örök példa
ne feledd el ember,
Hogy a világsorsa
nem a kincsen dől el.
16. A hatalom, fegyver
megtörik, porbahull,
Ahol egy szent eszme,
diadalra indul!
17. Jertek fogjunk kezét,
vezérünk a Jézus!
Bár nehéz a kereszt,
a győzelem biztos...!
18. Hol van »Hit és remény«
s Tizenkét apostol,
Ott a »Szövetkezés«
csillaga felragyog!

Fekete György.

A paradicsom, mint disznóvénny.

A burgonyát, kukoricát, dohányt és a gummit Amerika felfedezése után, onnan hozták át Európába. Ugyiszintén a paradicsomot is. A pa-

radicsomot az északamerikai indiánok disznóvénnynek tartották s piros gyümölcsöt szerelemalmának neveztek, de nem ették meg. Az Amerikába bevándorolt európaiak is csak 100 év múltán jöttek rá, hogy a paradicsom kiváló táplálék.

Időjóslások, gazdaszabályok.

Az Isten a nyarat megverte a léggel, a telet a hideggel. (Orosz.)

A földműves télen nem fagy meg, ha a kezében forgatja a cséplőhadarót. (Orosz)

A télnek nagy a szája! Akkor gondoldj a télre, mikor még nyár van!

A gazda azért imádkozzon hogy a nyár, igazi nyár és a tél, igazi tél legyen. (Olasz.)

A száraz földre eső hó nem marad sokáig, de a nedves földre esett, megmarad tavaszig.

Négy dolgot jegyezz meg magadnak — mondja az olasz —: Ne higgy a napnak télen, a felhőnek nyáron, az asszony könnyeinek és a barát jószívűségének.

A buza úgy fekszik a hó alatt, mint egy öregember a dunyha alatt. (Olasz.)

A víz alatt fekszik az éhség, a hó alatt a kenyér. (Olasz.)

Ha télen gyűrűs a nap, vihar közeledik.

Ha a csillagokat magasan látod és halványan fénylenek, úgy enyhülő időt várhatsz. (Orosz.)

Ne a télre lásd el magadat szénnel, hanem az utótélre.

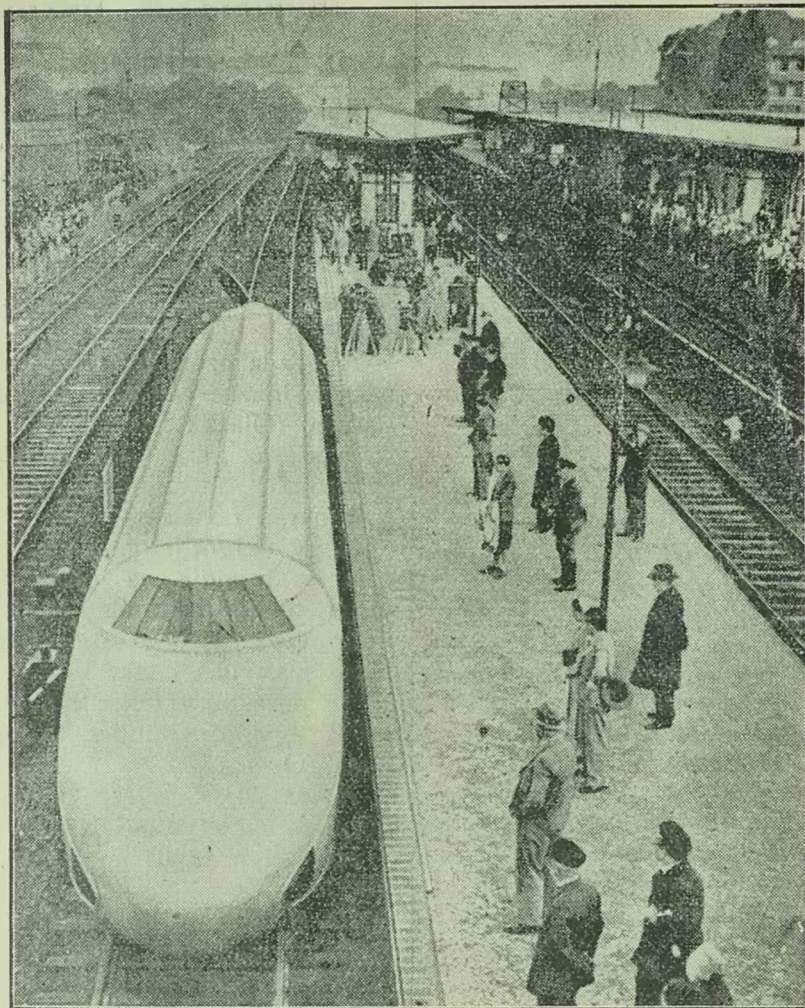
A gazdák jövőben nem kötelesek betegsegélyző járulékot fizetni.

A Hivatalos Lap f. október 18-i közlése szerint a gazdák ezután nem kötelesek a gazdasági alkalmazottakat a betegsegélyző pénztárhoz bejelenteni és érték biztosítási díjat fizetni. Ez az intézkedés a gazdák körében megnyugvást jelent, mert a múltban a távoli betegsegélyzők vajmi keveset segítettek még betegségek idején is.

Szerencsés esés az ötödik emeletről.

Bukarestben Kammerling Pál kőműves egy épülő palota ötödik emeletén dolgozott. Nem volt elég óvatos, megcsuszott és az állványról lezuhant. Csodálatos módon azonban megkapaszkodott a második emelet kiugró párkányán. Utolsó erőfeszítéssel sikerült addig tartania magát e függő helyzetben, amíg segítségére siettek. Az ijedséget leszámítva nem történt semmi baja az életveszélyes repülés alatt.

Csak a szövetkezetből vásároljunk!

A repülő vonat, vagy a sinzeppelin, a spandau állomáson.

Mult év nyarán Németországban Berlin és Hamburg között próbálták, átlag óránként 170 kilométert tett meg. A sinzeppelin motorja nem a kerekeket, hanem az elől látható propellert hajtja és azzal szeli a levegőt, ami által mozgasba jön. Az egész vonat 28 m. hosszú és 24 személy részére van kényelmes hely. — Hol vannak ettől a mi vicinális »kávédarálóink«, amelyek óránként legfernebb 20–25 kilométeres sebességgel haladnak.

Amerikában is rossz világ kezd lenni.

Csak nemrég vonultak fel Washingtonban a munkanélküli frontarcosok, most újabb tüntető felvonulás indult. Az ország több részéből óriási tömegekben indultak a főváros felé a keresetnélküli farmerek (gazdálkodó telepések). Az a céljuk, hogy Washingtonban éhségfelvonulást rendezzenek. A kormány a rend megőrzésére az intézkedéseket már előre megtette. Tízezer nemzeti gárdistát és tengerész katonát, valamint kétezer rendőrt és tüzoltót állítottak készségbe.

Csak „Hangya“-naptárt

vásárol minden szövetkezeti család. Kérje a szövetkezetben 12 leibe kerül.

Hogyan fejk az egy puz zebut?

Keletafrikában a zebu pótolja a tehenet. Van azonban ennek a háziállatnak egy rossz tulajdonsága. Csak akkor ad tejet, ha borju van mellette. A benszülöttek úgy fognak ki rajta, hogy kitömött borjut állítanak a zebutehén mellé. Mig a jámbor jószág a csalást észrevenné, már meg is van a fejés, mert a legjobban tejelő zebutehén sem ad naponta félliternél több tejet.

Felelős szerkesztő:

Fekete György.

Nyomatott LINGNER Aiud - Nagyenyed.

Az összetartásban rejlik a szövetkezetek csodálatos ereje.

Fundatia pentru Școală

Adomák.

A papa előveszi kisfiát:

— Mi az, hogy mostanában sohasem gyakorolsz a zongorán? Hamegint szorgalmas leszel, akkor 20 leit kapsz tőlem heterként.

— Nem jó üzlet — feleli fitymálva a fiucska. — Margit néni, a szomszédunk, 40 leit ad minden héten, csak ne zongorázzak.

* * *

Izidor önkéntes volt a háboru előtt. A hadgyakorlaton vágatva érkezik a tábornok a szakaszhoz és rákiált Izidorra:

— Önkéntes! tud maga fára mászni?

— Igenis! — feleli Izidor.

— Akkor másszék fel arra a magas nyárfára, — parancsolja a tábornok — s nézzen körül, hogy hol fészkeltek be az ellenséges gépfegyvereket.

Izidor összecsapja a bokáját, odamegy a fához és felmászik egészen a hegyéig.

— Nos? — kérdi a tábornok — Mit lát?

— Semmit! A világon semmit! — kiáltja le Izidor.

— Lehetetlen! — ordítja vissza a tábornok. — Hogy lehet az, hogy nem lát semmit?

— Mert rövidlátó vagyok.

* * *

Elszólta magát....

Egy ismert hírlapíró jogerősen elítélte két heti fogháza. Elment az ügyészre, hogy halasztást kérjen a büntetés leülésére.

— Beteg vagyok — mondotta — tüdőcsúcshurutom van, halasztást kérek.

— Az nem olyan betegség, amiért halasztás jár — válaszolta mosolyogva az ügyész. — Tüdőcsúcshuruta többé-kevésbé minden embernek van.

— Téved ügyész úr, — feleli az ujságíró, — például nekem nincs.

* * *

Börtönben.

I. rab: Engem azért ítélték el, mert kiraboltam a »Pénzváltó bankot«.

II. rab: Furcsa. Engem pedig azért, mert én voltam annak a banknak az igazgatója.

* * *

— Te Anna, borzalmasan szomjas vagyok! — ront be a szobalányhoz a kimenős hadfi.

— Hát csak menj a konyhába, ott a vízvezeték!

— Mi az Anna, nagyot hallasz? Szomjas vagyok, nem pedig piszkos!